

РЕШЕНИЕ

№ 1712

гр. София, 10.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13621** по описа за **2019** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], срещу Решение от 17.10.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 4-ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 11661/2016г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. В петитума се иска съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателното постановление, издадено от зам.директора на ТД на НАП-С..

Ответникът по касационната жалба – ТД на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноси.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

С Наказателно постановление № F 208647 от 17.05.2016г., издадено от зам.директора на ТД на НАП-С., на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение по 33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредбата/

С касираното решение въззивният съд е потвърдил изцяло наказателно постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на материалния закон, което да е довело до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно разпоредбата на чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд правилно е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която настоящата инстанция споделя изцяло, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

От правна страна.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми. В конкретния случай е установена разлика в касовата наличност в размер на 0.00 лв., а фактическата такава – 58,50 лв., съгласно опис на паричните средства. Въвеждането на пари в касата не е отразено чрез функцията „служебно въведени“, с която е разполагало фискалното устройство. Налице е извършено нарушение.

Съгласно ал.1 на чл.185 от ЗДДС на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лв. , а съгласно ал.2 извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв.. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1.

В случая е наложена санкция по реда на чл.185, ал.2 от ЗДДС при липса на констатации, че нарушението води или не до неотразяване на приходи. За нарушена е посочена единствено разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба №Н-18 от 13.12.2006 г. във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС и именно срещу тези факти и правна квалификация е организирано защитата си наказаното лице. От описанието на нарушението е безспорно, че АНО не е приел наличието на квалифициращ белег на нарушението, неотразен приход, което е основание санкцията, макар да е наложена по реда на ал.2 да се определи в размерите по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС.

Според настоящия съдебен състав, за постигане на целите на административните наказания, визирани в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН, на касатора следва да бъде определен размер на наложеното наказание в минималния предвиден от законодателя в нормата на чл. 185, ал.2, във връзка с ал.1 от ЗДДС, а именно 500 лв., който е подходящ да осъществи функциите на административното наказание, свързани със специалната и генерална превенция. Нарушението е безспорно установено, следва да се понесе дължимата санкция, а минималният размер по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е справедлив по изложените съображения.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

С оглед горното и на основание чл.221,ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН , СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 17.10.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 4-ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 11661/2016г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № F 208647 от 17.05.2016г. на зам.-директора на ТД на НАП С., с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 185, ал. 2 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговски обекти чрез фискални устройства, като на основание чл. 185, ал. 2, изр. второ от ЗДДС във вр. с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, НАМАЛЯВА размера на наложената имуществена санкция от 3000 /три хиляди/ лева на 500 /петстотин/ лева.

ОСЪЖДА Н [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП сумата от 100 лв. разноски за касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

